

det feje og lumpne Forræderi, vi nu er Vidne til, saa har De selvfølgelig Ret. Det var ikke en saadan Usselhedens Guldalder, jeg i sin Tid „drømte“ om — som De saa ægte kvindeligt udtrykker Dem. Ikke i mine uhyggeligste Fantasier har jeg tænkt mig fromladne Marekatte af Provst Brobergs Kaliber som Resultatet af Udviklingen. Jeg stræbte engang efter at vække et sovende Folk og gøre det til det frieste og mandigste i Verden. Jeg vilde forsøge igen at skabe en Ungdom i dette lille Oldingeland ... Men det gider jeg forresten ikke mere snakke om. Kun vil jeg sige Dem, Fru Abildgaard, hvad jeg allermindst havde troet at skulle opleve. Det er, at De, som var gift med min mangeaarige Ven og politiske Medarbejder, vilde finde det passende at stille Dem til Disposition for mine Fjender. Og det paa et Tidspunkt, da alt fejt og lumpent Pak i Landet rotter sig sammen imod mig. En saadan Utaknemlighed vilde jeg ganske vist have forsvoret, og den er mig en bitter Skuffelse.“

Han havde under dette Udbrud kastet den halvt udrøgne Cigar hen i Askebægeret, som om den pludselig kvalmede ham.

Fru Bertha rystede benægtende paa Hovedet.

„De tager fejl, Enslev! De vil aldrig opleve, at jeg gaar Deres Fjenders Ærinde. Men De er bleven lidt slem til at miskende Deres Venner. Det har jeg forøvrigt sagt Dem før ... Mon De kan huske den Samtale, vi førte med hinanden i Sommer? Det var Dagen efter det store Strige-Møde. De lod mig dengang høre for, hvad De